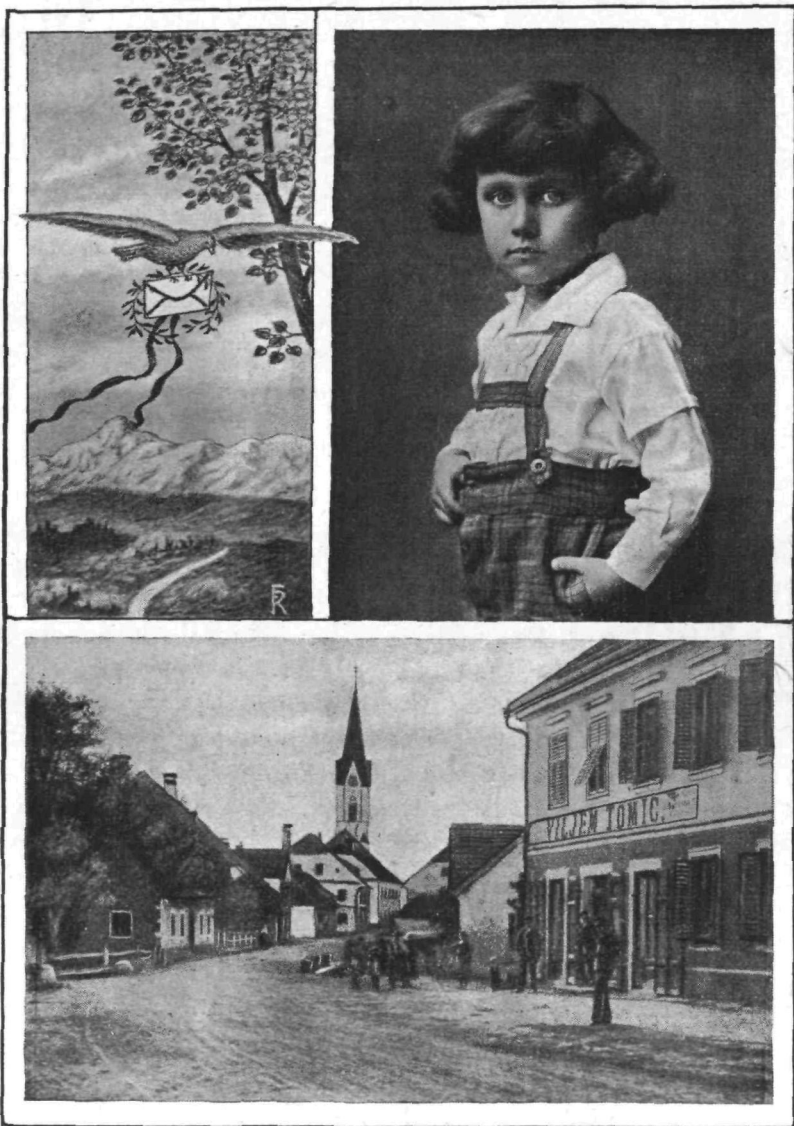

Mlad narodni junak.

»Iz sela sem trebanjskega,
ej, to lep kraj je na Dolenjskem!
Na Češkem očka je domá,
a mama nekje na Slovenskem.

Sedaj pa smo Slovenci vsi,
saj le slovensko govorimo;
za narod smo navdušeni,
bodočnost slavno mu želimo.

Jaz Borček sem, starejši brat
František je in mlajši Vojček;
oba imam presrčno rad,
a mama pravi Vojčku »mojček«.

Vsi trije čislamo močno
Sokole, narodne vojake;
ko zrastemo, pa se s krvjó
zapišemo med te junake.

Bolnike zdravi atek naš,
jaz narodni jurak postanem,
ne bom praznilec vinskih čaš,
jaz trezen in krepak ostanem.

Z glavico bistro in z rokó
junaško hočem se boriti
in bedne brate za mejó
iz sužnosti osvoboditi!

To pravil mi je Borček sam,
prišedši na obisk v Ljubljano,
a jaz zdaj to povem še vam
za zgled in v izpodbudo rano.

Da lažje mi verjamete,
podajam tu njegovo sliko.
Kaj ne, kako zavestno zre
in res obeta nam veliko!

Podoba druga kaže dom
sedanji našega junačka,
ki tamkaj rad še s kužetom
in z mucikami se igračka.

Na tretji sliki iz daljav
pa sokol čez goré prinaša
od bratov žalosten pozdrav,
ki v robstvu vsak jim up ugaša.

Fr. Rojec.

M. J. ZALESKA:

Prisluškovan razgovor.

Iz poljščine poslovenil Vinko.

oliko nepotrebnih stvari je na tem svetu — je govorila štoklja, resno stoječ na eni nogi ob bregu potoka. — Čemu na primer vsa ta drevesa, ki rastejo po gozdih, zelišča in cvetice po travnikih in žito na polju? Ali ne bi bilo lepše, da bi vso zemljo pokrivala prekrasna močvirja in mlake, polne žab in drugih plazilcev? Tedaj bi rod štokkelj plaval v razkošju! Ne vem res, zakaj ni gospod Bog tako uredil sveta.

— Kaj blebetaš, neumna štoklja! — se je odzvala čaplja, potre-sajoč s perjanico. — Gozdi in travniki so res nepotrebni, pa tudi mlake ne prinašajo nobene koristi. Lepše bi bilo, ako bi reke in potoki žuboreli po vsej zemlji drug poleg drugega, ker v takih globokih vodah je vedno dovolj rib vsake vrste.

— Nič nisi modrejša od štoklje — se je oglasila vrana, sedeč na veji. — Drevesa so potrebna, ker kje bi mi gozdni ptiči gradili svoja gnezda? Jaz bi se prav nič ne jezila, ako bi se vse reke posušile, da bi bilo le v kakih potočkih malo vode za žejo. Cvetice po travnikih so res brez vsake koristi, žitno polje je pa koristno, ker prinaša okusno zrnje. Jaz pravim, da so od vsega najpotrebnejši črvi in mrčes, in hotela bi, da bi bilo tega povsod dovolj.

— Čuden okus imaš, draga vrana — se je obregnila prezirljivo štoklja — in pravim, da ta mrčes samo prostor krade na svetu.

— Kaj vse blebetajo ti neumni ptiči — je šepnila lisica, skrita za grmom — žabe, črvi, ribe, golazen — vse to ni čisto nič potrebno! Tudi žito in trave bi lahko izginile s površja, jaz bi ne žalovala za njimi, samo da bi bilo mnogo ptičkov, posebno pa okusnih in mastnih kuric, prepelic in jerebic. Ah, tega je res malo premalo. Ne vem,